



Petr Spilka

STOJÍME NOHAMA NA ZEMI

Pilířem týmu Kláry Spilkové je její táta. Odmalička jí poskytuje skvělé zázemí, jistotu a pomáhá ve všem, co je potřeba. Věnoval jí většinu svého času a to mu přineslo a přináší nejen řadu starostí, ale především odměnu v podobě jedinečných zážitků, které s Klárou společně prožívají.

Jako vášnivý golfista kavárenského typu, který zná všechny klubovny hřišť i to, jakou kávu tam vaří, jsem se od začátku na golf díval z pozice negolfového manažera. Nemám tedy hráčské zážitky, jak jsem na jamce číslo devět zahrál číslo devět a donesl pak skvělý výsledek 138 ran. Ke Klárčinu golfovému vývoji a jeho zabezpečení jsem pocitově přistupoval podobně, jako kdybych řídil firmu. A myslím, že se to daří, všechno do sebe zapadá a neměli jsme z mého pohledu chybný měsíc. Loňská sezona byla sice trošičku horší, ale to bylo něco, co muselo přijít.

Když jsme si kdysi při studiu GMP s ostatními manažery vyprávěli o svých koníčcích, řekl jsem, že tím mým je rodina. Všichni se smáli, až se za břicho popadali, a možná se popadají ještě dneska. S odstupem 14 let mohu s klidem konstatovat, že jsem se nemýlil, je to pravda. Od okamžiku, kdy se děti narodily, mě to bavilo. Manželka, absolventka umělecké školy, měla co dát více synovi a lépe chápala jeho bohémskou duši. Klára je transparentní člověk, od raného věku si dokázala všechno naplánovat, držet se toho, být dochvilná, cílevědomá a to bylo blízké zase mně. A musím říci, že ten náš

koníček – rodina –, je pro mě i ženu velmi naplňující. S oběma dětmi máme nádherné zážitky. Syn Lukáš studoval oděvní design na VŠUP v ateliéru Liběny Rochové, úspěšně uzavřel bakalářskou práci a odprezentoval ji v rámci letošního Designbloku... Jeho zrání má zajímavý vývoj a překvapuje mě. Je to zase jiný svět, také velmi příjemný, v němž se cítím dobře. A co se týče Kláry, její růst byl po celou dobu jasnější, dal se lépe předvídat. Golfu věnovala sama od sebe hodně času, na základce jezdila trénovat dvakrát denně – ráno před školou a pak zase odpoledne. V dětství tomu mohla a chtěla vě-

novat hodně času, škola ji v té době nijak nezatěžovala, neměla přítele. Golf byl na prvním místě a výsledky se dostavovaly. Nebylo však mým cílem dostat ji na profesionální tour, to pak nějak vyplynulo samo. I když Klára tento sen asi měla, tak jako jejím dnešním snem je být první na světě.

Jak to celé zvládáte finančně?

Všichni víme, kolik Kláru sezona stojí. Všichni taky víme, že sehnat na to peníze je každý rok horší a horší. Kdybych zpětně spočítal, kolik jsme do obou dětí, tedy do našeho koníčku, společně s manželkou vložili, asi by to byla velká částka. Ale o tom to tak úplně není. Důležité je, že jsme jim mohli dát čas – hlavně žena, která se jim odmalíčka intenzivně věnovala.

Měl jste od začátku pocit, že Kláru musíte dovést do určitého cíle, aby se vám náklady vrátily?

Určitě jsem neměl časový harmonogram s návratností investice. Tak to není, ale u obou dětí se nám to průběžně vrací. Není to však finanční vratka, ale zážitková. A je hodně bohatá. Myslel jsem si, že když děti odrostou, že tím to pro rodiče končí, ale my posledních šest let žijeme stále intenzivněji. Chvilí jsme doma dva, pak nás tam je šest, nedávno ještě i se psem sedm, a každá půlhodina společně stráveného času je jinak krásná.

Díky tomu, že loňská sezona byla relativně slabší, vyrojila se řada radilů a všichni věděli, jak na to, aby se Kláře v golfu dařilo lépe. Třeba jeden můj kolega z jiného časopisu vyprávěl celému stolu: Já jsem s tím Spilkou seděl a vysvětloval jsem mu několikrát, co všechno musí udělat... (smích) ...a on mě vůbec neposlouchal, vidíte?



Jak to snášíte?

Já to neposlouchám. Vážně. To je takový český fenomén. Když je mistrovství ve fotbale, rozuměj mu úplně všichni. Já asi nemám v golfovém světě dobré jméno, protože se nám podařilo právě tyto lidi, kteří by nám chtěli radit, docela rychle odříznout. Objevili se ve chvíli, kdy se Klára kvalifikovala na tour a musela se bleskově rozhodnout, zda zůstat v amatérském golfu nebo to risknout. Byly to řádově dny a rozhodovali o tom jen ti nejbližší. Karel Vopička, Pavel Nič a my s Klárou. Nezbytná byla i osobní konzultace s psychologkou Hanou Jenčovou.

Když jsme se shodli, že to riskneme, ani jsme netušili, co to Kláře i nám přinese. Jak obrovská změna to bude! Vždyť ona mezi ty dospělé ženské přišla jako děťátko, ve stejné době zača-

la studovat střední školu, všechno pro ni bylo jinak, prostě nové. Museli jsme to zabezpečit finančně, organizačně... Myslím, že to Klárka celé ustála hlavně díky tomu, že s ní už několik let předtím pracovala a stále intenzivně pracuje psychologka. A radilů se v této těžké době vyrojila spousta. Jenže nechtěli jen radit, také se domnívali, že jim Klára patří a že ji budou moci ovládat pro svůj prospěch. A spousta z nich byla právě z řad novinářů, kteří měli tu moc, že své úvahy mohli pustit do světa. Nejprve jsme si mysleli, že musíme komunikovat se všemi, ale naopak se nabalovaly větší a větší emoce, rady a bubliny. A proto jsme se na začátku druhé sezony na LET s Monikou Dvořákovou rozhodli udělat radikální řez a začali jsme sdělovat informace pouze lidem, kterým jsme věřili. A to byly alfa i omega našeho klidu. Bubliny splaskly, k nám už se nedostávají a Klára je v klidu.

Mluvíte o nejbližších lidech, kteří pomáhali Kláře s rozhodnutím – kromě vás, Pavla Niče a Hany Jenčové se zmiňujete také o Karlu Vopičkovi. Jakou roli hrál v Klářině kariéře?

Od okamžiku, kdy Klára vzala hůl do ruky a přišla do Erpetu, až do doby, než začala jezdit na zahraniční turnaje, tedy asi do jejich 12–13 let, sehrál velmi důležitou roli. Dokonale rozuměl českému soutěžnímu golfovému prostředí a dokázal ji motivovat na její golfové cestě tak, aby cíl nebyl o pět metrů výše a ona jako malá holčička ho nemohla zdolat. On jí ho postavil výše o tři schůdky, po nichž během roku vyšla, a už tam byly připraveny zase další schůdky. V době, kdy Klára začínala, neexistovaly tak skvělé věci jako třeba U.S. Kids Tour, kde se i velmi malé děti můžou mezi sebou poměřit. Proto její začátky byly riskantní; do doby, než získala



zelenou kartu a uhrála handicap, hrozilo, že ji přestane bavit stát na rohožce, pálit míčky do dálky a od golfu odejde.

Když jsme si spolu povídali během letošní LET, řekl jste, že stačí, aby Klára měla zajištěné peníze a klid, aby mohla hrát, a nic víc že nepotřebuje. Máte pocit, že na příští rok je to splněno?

Vše, co Klára získala a do budoucna získá anebo ztratí, je a bude její zásluha. Od malička si za své činy zodpovídá sama, na nás bylo jen umožnit jí to a podpořit ji. S tím je spojen systém, který jsme okolo ní vybudovali. Myslím, že je funkční, přestože spousta chytrých, chytřejších i těch nejchytřejších lidí bude tvrdit, že je potřeba ho změnit a že vědí jak. Já se to v této době ještě nedomnívám a myslím si, že na příští rok je zázemí nastavené. Budu moc rád, když to tak vydrží co nejdéle, alespoň po dobu Kláriných studií.

Druhá stránka je finanční zabezpečení. I když je Klára dnes zajištěná po stránce vybavení, oblečení, auta a podobně, pokud nemá na to, aby si mohla sednout do letadla, někam odletět, pohybovat se tam, bydlet, jíst, je to špatně. Na to jsou potřeba hotové, fyzické peníze, které jsme neměli zabezpečené na letošní sezonu a zatím je nemáme ani na tu příští v míře, jak bychom potřebovali. Máme zatím asi 25 % a jsme za to vděční sponzorům, jako je Volvo, které nedává Kláře jen bezpečnost pro cestování, ale každý rok platí narůstající finanční částku. Jsme vděční Ing. Pavlu Švehlovi, majiteli golfového resortu na Černém Mostě, který nejen poskytuje tréninkové zázemí, ale i fyzické peníze. Skvělá je spolupráce s Duklou, jež dokáže zpětně proplatit část nákladů na cestování. To jsou pro nás pro další sezonu zatím jediní finanční partneři a budou i nadále, protože mají zájem doprovodit Kláru do olympijské sezony v roce 2016. V tuto chvíli nevím, jestli se najde pro příští rok nějaký generální partner nebo zda tyto starosti budou ležet na bedrech Kláry, tedy zbývající tři čtvrtiny peněz budou záviset na tom, co vydělá – tak, jako to bylo celý tento rok. Klára investovala veškeré své výdělky a je připravená do toho naskočit stejným způsobem i příští rok. Je to ta nejrealističtější varianta, ta, kdy stojíme nohama na zemi. Trošku mě mrzí, že organizace, které jsou tady zodpovědné za golf a reprezentují ho na úrovni státu, ať už je to ČGF, PGAC, nebo dnes již i olympijský výbor, nám více nepomáhají. Vždyť hlavní cíl Kláry je dostat se za dva a půl roku na olympiádu – a je to podle mého názoru realistický cíl. S odchodem Karla Vopičky bohužel mizí dohled a garance finanční podpory od ČGF... Například na tuto sezonu jsme od nich dostali pouze možnost bezplatného tréninku s Keithem Williamsem, kterého



Klára využila asi pětkrát. Domnívám se, že je to málo. Na druhé straně se našlo i několik fanoušků, kteří si nepřejí být jmenováni a kteří Kláře finančně přispěli na letošní sezonu, dva z nich dokonce poslali i větší částku na zabezpečení konkrétních turnajů. Moc jim za to děkujeme!

Letošní sezona naznačuje, že se Klára na LET zabydlela a že dobrá vlna, na kterou byla z minulosti zvyklá, zase přichází...

Přichází, ale může zase velmi rychle odejít. Mějte na paměti, že Klára kvůli škole jede stále na půl plynu. Ona není ve stejném režimu, v jakém se připravují ostatní holky z tour. Například Caroline Masson říkala v rozhovoru, že trénuje osm devět hodin denně. Ráno vstane, nasnídá se, jde si zaběhat, pak si zahraje devítku a pak následují další aktivity typické pro program vrcholového sportovce až do večera. Pak je ta hra samozřejmě o něčem jiném. A pokud chce člověk být v první desítce, určitě to je nezbytné, musí prostě makat.

Když sledujete Káju Vlčkovou a Adélu Cejnarovou, které odešly studovat do Ameriky a při studiu budou hrát golf stejně jako Katka Růžičková, není vám líto, že Klára nešla touto cestou?

Já jsem naopak rád, že nešla touto cestou. Neznám zatím žádnou z našich hráček kromě Jessiky Korda, kdo by se touto cestou dostal na vrcholový profesionální golf. Na tyto holky jsem zvědav, kam je jejich cesta dovede, držím jim palce, aby to bylo co nejdále, a doufám, že se jim to podaří. Je to cesta, kterou šla jako první Jana Peterková, ale do cíle podle mého nedošla.

Skončila vždycky na Futures Tour, která byla pod LPGA Tour. Skvělé bylo, že se dvakrát dostala na U.S. Open, to je super, protože musela projít náročnou kvalifikací a toho je třeba si vážít. My jsme byli ve fázi rozhodování, zda skutečně zvolit tuto cestu, a nakonec jsme se rozhodli zůstat tady v Evropě a pohybovat se v realitě, na kterou si myslíme, že máme. Cestu nám tehdy ukázala Zuzana Mašíňová, první česká členka LET.

Klára se prosadila u nás, dostala se do první desítky evropského amatérského žebříčku a viděla, že ostatní holky dostávají příležitosti si sem tam zahrát profesionální turnaj, protože jejich země jim tuto příležitost daly. Ona ji nedostala a rozhodla se zkusit kvalifikaci na LET. Přistupovala k ní jako k běžnému turnaji a tam se stalo nečekané: skončila devátá. Tohle skvělé umístění nám v podstatě přineslo jen starosti. Myslím, že na LET se dostala příliš brzo. Herně sice na to měla, ale pro Kláru je důležité i to, že se musí cítit v poli silná. A dokud byla nejlepší amatérka v Čechách a v první desítce v Evropě, pak se silná cítila a byla mezi svými. Najednou se dostala někam, kde začínala od nuly, a byla před ní celá ta práce znovu. Myslím si, že až dospěje do vědomí, že i zde je platnou členkou a hraje mezi špičkou, pak se jí všechno v dobré spojí. A tato doba přijde. Nikdo z nás nečeká, že by se to stalo v době, kdy ještě studuje školu. Myslím, že k tomu dojde v okamžiku, kdy najde svoji vlastní životní rovnováhu a bude stát na vlastních nohách jako dospělá žena. Pak lépe najde svou cestu a půjde po ní dál. V každém případě pro Kláru je nyní domov v Praze a v tuto chvíli o jiném nepřemýšlí.